

149

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1954 r.

w sprawie wypadków w zatrudnieniu.

Na podstawie art. 36 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Na równi z wypadkami pozostającymi w związku z zatrudnieniem, określonymi w art. 36 ust. 2 dekretu, uważa się wypadki, jakim ulegną pracownicy:

- 1) w związku z wykonywaniem funkcji i zadań zleconych im przez organizacje polityczne, zawodowe lub społeczne,
- 2) podczas zorganizowanej dobrowolnie lub zarządzonej przez władze pomocy siewnej, żniwnej lub akcji mającej na celu ochronę plonów,
- 3) podczas ratowania innych obywateli z grożącego im życiu niebezpieczeństwa,
- 4) podczas udzielania przedstawicielowi władzy państwowej pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,
- 5) podczas brania udziału w ściganiu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub podczas ochrony innych obywateli przed napaścią.

§ 2. 1. Jeżeli wskutek wypadków wymienionych w § 1 osoby nie będące pracownikami stały się inwalidami albo zmarły, przysługuje prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej oraz do innych świadczeń na warunkach przewidzianych w dekrecie z zastrzeżeniem, że za podstawę wymiaru renty przyjmuje się zarobek w kwocie 800 zł.

2. Osobom nie będącym pracownikami, które wskutek wypadków wymienionych w § 1 doznały okaleczenia lub zachorowały, przysługuje prawo do pomocy leczniczej i protezowania w zakresie następstw wypadku, chociaż nie mają prawa do renty. Jeżeli wspomniane wypadki spowodowały śmierć tych osób, przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu, zasiłek pogrzebowy w wysokości 800 zł.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
w. z. L. Chajni

150

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1954 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego oraz udzielania świadczeń z tytułu zatrudnienia za granicą.

Na podstawie art. 7 ust. 4 i art. 16 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w dekrecie uwzględnia się również okresy zatrudnienia na Ziemiach Odzyskanych przed włączeniem tych terytoriów do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia w organizacjach i instytucjach oraz okresy służby w wojskowych formacjach, uznanych za zbrodnicze.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 3 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa

Polskiego, nie jest wymagany od osób, które przybyły do kraju po wyzwoleniu w ramach akcji repatriacyjnej Polaków z zagranicy.

§ 3. 1. Z tytułu okresów zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekrecie i na warunkach w nim ustalonych, jeżeli rozporządzenie nie stanowi inaczej.

2. Udzielanie świadczeń z okresów zatrudnienia za granicą ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, chyba że umowa z krajem nowego zamieszkania uprawnionego stanowi inaczej.

§ 4. Okresy zatrudnienia za granicą w górnictwie uwzględnia się przy ustalaniu dodatku, przewidzianego w art. 56 dekretu.

§ 5. 1. Osobom, otrzymującym renty i pensje zagraniczne, oraz członkom ich rodzin przysługują:

- 1) dodatki dla dzieci przewidziane w art. 55 dekretu,